Р Е Ш Е Н И Е
№ 2379

гр. София, 09.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **9515** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Б. И. Т. срещу съдебно решение от 15.07.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав по НАХД № 17551 по описа за 2012г., с което

1.) е изменено Наказателно постановление № 14130 от 23.03.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция" -СДВР, в ЧАСТТА с която на касатора на осн. чл.183 ал.3 т.6 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 30 лв. за нарушение на чл.6 т.1 предл.4 от ЗДвП вместо което на осн. чл.183 ал.2 т.2 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 20 лв. и

2.) е потвърдено Наказателното постановление № 14130 от 23.03.2012г в ЧАСТТА с която на касатора на осн. чл. 183 ал.1 т.1 от ЗДВП е наложена глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Касаторът излага подробни доводи за неправилност и необоснованост на решението. Твърди, че в АУАН и в НП не са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушенията, които са установени, както и обстоятелствата, при които са извършени, като така направеното описание на установените нарушения не съответства на законовото изискване за пълно описание на нарушението, което следва

да включва посочване на елементите на състава, които са нарушени, както и на обстоятелствата, при което тези елементи са осъществени. Сочи че било налице несъответствие между словестното описание на нарушенията и правната квалификация на същите. Моли да се отмени обжалваното решение и отмени наказателното постановление. Претендира разноски.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите И. Й. Т. и В. Й. О. (актосъставителя) и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираните в НП нарушения по чл.6, т.1. предл. 4 от ЗДвП и по чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП, като обаче неправилно е определена санкционната норма за първото нарушение, като деянието е следвало да бъде санкционирано по чл. 183 ал.2 т.2 от ЗДвП, а не по чл.183 ал.3 т.6 от ЗдвП, като на това основание е намалил глобата на 20 лв. Съдът е приел, че при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

По първото нарушение на чл.6, т.1 предл. четвърто от ЗДвП:

Установява се от събраните пред първоинстанционния съд доказателства, че срещу Б. И. Т. е съставен АУАН, за това, че е извършил неправилно изпреварване като е нарушил пътна маркировка М2, квалифицирано като нарушение на чл. 6, т. 1 предл.четвърто ЗДвП. За това нарушение административно наказващият орган е наложил на касатора наказание: "глоба" в размер на 30 лв., на основание чл. 183, ал. 3, т. 6 ЗДвП Разпоредбата на чл. 6, т. 1, пр. 4 от ЗДвП, въвежда конкретно задължение на водачите на пътни превозни средства да се съобразяват с пътната маркировка. Съгласно чл. 63, ал. 2, т. 2 ППЗДвП на пътните превозни средства е забранено да застъпват и пресичат надлъжна маркировка - двойна непрекъсната линия М2. Наказващият орган като е свързал така описаното в АУАН и в НП нарушение с

неизпълнение на задължението по чл. 6 т.1 предл. 4 от ЗДвП е наложил за същото наказание на основание чл. 183, ал.3 т.6 от ЗДвП. Последната санкционна норма предвижда административно наказание глоба в размер на 30 лв. за водач който при неправилно изпреварване, не създава опасност за движението. Посочената като нарушена материалноправна норма от една страна и санкционната норма от друга, визират различни задължения. Чл.6 т.1 предл.4 от ЗДвП вменява задължение участниците в движението: да съобразяват своето поведение с пътната маркировка, а касаторът е санкциониран за това, че е изпреварил неправилно като не е създал опасност за движението. В тази връзка налице е също и неясно посочване както в АУАН така и в НП на фактическото описание на нарушението, а именно дали се касае за неправилно изпреварване, което може да са дължи на различни причини или е нарушена пътната маркировка, което предполага описание на въведеното с пътна маркировка предписание, като не е достатъчно да се посочи наименованието на пътната маркировка, която се твърди, че е нарушена, а в случая по арг. от чл.63 ал.2 т.2 от ППЗДВП следва да се посочи дали е застъпена или пресечена. При това положение не е ясно за какво точно неправомерно поведение е санкционирано лицето. Това нарушение е съществено, доколкото се отнася до основен елемент от обективната страна на нарушението и поставя в невъзможност лицето да узнае фактическите предели на повдигнатото му административно обвинение. От друга страна неспазването на правилата на пътната маркировка се наказва със санкцията, предвидена в нормата на чл. 179, ал.1, т. 5 от ЗДвП. Тоест, за посочената квалификация на нарушението, деянието е следвало да бъде санкционирано по чл. 179 ал.1 т.5 от ЗДвП, а не по чл 183 ал.3 т.6 от ЗДвП, както е приел АНО. Неяснота внася и приложената от първоинстанционния съд санкционна разпоредба на чл. 183, ал. 2, т. 2 ЗДвП, която предвижда административно наказание за нарушаване правилата за разположение на пътно превозно средство върху платното за движение, които са регламентирани в гл. II, раздел III – чл.15-19 ЗДвП и не се отнасят до пътната маркировка. Административното нарушение се определя в съвкупност от диспозицията на конкретно неспазено правило за движение и предвидената за него санкция, като липсата на съответствие между фактическото описание и правната квалификация води до невъзможност санкционираното лице да разбере за какво конкретно нарушение е ангажирана отговорността му. Затова е необходимо наличие на правно единство между квалификацията и описаното като нарушение деяние. Нарушаването на правото на защита във всички случаи води до порочност на издаденото НП, тъй като представлява съществено процесуално нарушение. При тези изложени аргументи обжалваното решение в частта с която е изменено НП следва да се отмени и вместо него постанови друго с което се отмени НП в тази му част.

По отношение на нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП:

В АУАН и НП ясно е описано в какво се изразява твърдяното нарушение и е посочена съответстваща му правна квалификация, поради което в тази част отговарят на изискванията на чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. По силата на чл.100, ал.1 т.1 от ЗДвП водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи: свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория и контролния талон към него. Няма ангажирани доказателства опровергаващи констатациите на административно наказващия орган, че касаторът не е носил контролния талон, при което следва да се приеме , че като не е представил на компетентните проверяващи органи контролния си талон към издаденото му СУМПС,

който е бил длъжен да носи съгласно чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП е осъществил от обективна страна второто нарушение, за което е ангажирана отговорността му. Настоящият състав приема, че правилно е приложена санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 1, т. 1 ЗДвП, която предвижда наказание глоба в абсолютно определен размер от 10.00 лв., поради което наказанието не подлежи на индивидуализация. В тази част решението следва да се остави в сила.

Заявената от касатора претенция за присъждане на разноски е недопустима, предвид постановеното през 2009 г. Тълкувателно решение № 2/03.06.2009 г. на ВАС, по т. дело № 7/2008 г.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 15.07.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав по НАХД № 17551 по описа за 2012г. в ЧАСТТА, с която е изменено Наказателно постановление № 14130 от 23.03.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция" -СДВР, в ЧАСТТА с която на Б. И. Т. на осн. чл.183 ал.3 т.6 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 30 лв. за нарушение на чл.6 т.1 предл.4 от ЗДвП вместо което на осн. чл.183 ал.2 т.2 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 20 лв. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 14130 от 23.03.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция" -СДВР, в ЧАСТТА с която на Б. И. Т. на осн. чл.183 ал.3 т.6 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 30 лв. за нарушение на чл.6 т.1 предл.4 от ЗДвП

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 15.07.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 5 състав по НАХД № 17551 по описа за 2012г в ЧАСТТА с която потвърдено Наказателното постановление № 14130 от 23.03.2012г в ЧАСТТА с която на Б. И. Т. на осн. чл. 183 ал.1 т.1 от ЗДВП е наложена глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл.100 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: